26ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 7012 — 28 ՅՈՒՆՈՒԱՐ 1909 — ՉՈՐԵՔՇԱԲԹԻ — 19 ՄՈՒՀԱՐՐԷՄ 1327 — 10 Février 1909 — 26me année — N. 7012

"ԱՐԵՒԵԼՔ„
ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՕՅԱՃԵԱՆ
Ս. ՊՕԼԻՍ, ԳԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Ս. Պոլսոյ համար տարեկան 80 Գ.
» » վեցամսեայ 45 »
Գաւառներու համար տարեկան 100 »
» » վեցամսեայ 60 »
Օտար երկիրներու համար տարեկան 25 Ֆր.
» » վեցամսեայ 20 »
Թղթատարի ծախքը մեր վրայ

10 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

آره ولك
ارمنيجه يومى و سياسى غزته
قره كين بوياجيانه
طلبه قلمه

AREVIK
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur-Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Cons/ple, Galata

10 PARAS

ՔԱՐԱՔԷՕՅԻ ԿԱՄՈՒՐՋ?!Ը

Ս.ասպակական ու հէգեմոնային քաղաքների եօթնադարեայ հրէշը, խաժռադէմ դժոխք ուրուտահսիլը, որ տաեն - տաեն միտքերը կը հալածէ և իր դժոխային ուրուացքովմով՝ երեւակայութիւնը կը խռովէ Պոլիսի բնակչութեան: Յատկանշական, անկործանելի պատուհասը, որ անյիշատակ ժամանակներէ մայրաքաղաքի ժողովուրդին է տրուեր, յաւերժական անքաւելի մեղքի մը պէս անոր վիզին է պլլուեր, իբր պատիժ այն ոչխարային տարկամտութեան՝ որով զինքը խմորեր է քոնա-կալութիւնը:

Մայրաքաղաքը, վիզը ծուռ, անկեղծ հպատակութիւնով, տարիներով համակերպեր է ու տակաւին կը հանդուրժէ այդ պատուհասին, ոչ իր կամքը կը վրդովէ ու գործունէութիւնը կը խանգարէ:

Բաթա-Ֆէօյի կամ՛ուրջը?!...

Կամ՛ուրջ...: Ա՜հ, ահաւոր այս հեգնութիւնը...

Հիւանդ, խարխուլ, կիսակործան, քայքայուած, հիւծախտաւոր փլատակը, հալ ու մաղ սիրտը Թուրքիոյ մայրաքաղաքին, որ թեթեւ հովերէ կ'այլայլի և ամենաչնչին ցնցումներէ կը սասանի իր խախուտ հիմերէն: Եւ, — գերագոյն դաւճ՜ան, — Օսմանեան կայսրութիւնն թագաւորանիստ պատմական քաղաքին այս փառախառնուր երակը, կոչուած է նոյն մարմինի մը երկու ցամաքի բազուկները իրար միացնելու, կազմելու համար այն անցքը, այն ուժեղ երակը, ուրկէ ժողովուրդին կեանքի արիւնը սլիտի հոսի, գործունէութիւնը չրջան պիտի ընէ:

Բայց այդ երակը փտած է, անգործանելի կերպով ախտաւորուած և օրէ-օր նոր փերթեր կը իյզուին, կ'անջատուին անոր կողերէն, վերջնական քայքայումի, կազմալուծումի տանելով թշուառ կեանքը անհատատ իր պատուանդաններով ծովերուն վրայ տատանող այդ տարաբաղդ հոգեվարքին:

Ճակատագիրն ալ կը հալածէ չարուեստ այդ եղկելի արկածեալը, և ինչպէս ամէն անցողդ ստոյիկեան արհամարհանքով կ'ընդունէ փղոցի ինկած մը, եկող գացող բոլոր նաւերը, տաեն-տաեն, հետը իյնալու պէս այս խեղճ անբան ինկածին, կ'ընդհարին իրեն, ու կը խորտակեն նո՛ր մէկ մասը արդէ՛ն փլատակ իր կմախքին, անցած տաեն իր բաղուկներուն մէջէն,— որովհետեւ այս ողորմելի թուլամորթը, մարմինին քանի մը տեղէն կտրտուղ բայց չմեռնող սողուններու պէս, օրը անգամ մը անդամատութեան կ'ենթարկուի, մարմինը երկուքի բաժնելով, որպէս զի վիճիարի նաւեր յաղթանդամ անոչ գործեն իր առջեւէն: Եւ ինք ը որ անառիկ բերդի մը պէս պէտք էր խոնարհեցնէր իր չնորհքին կարօտող այդ ծովի հսկաները, ընդհակառակը կը սարկաւագ անոնց առջեւ և երկչոտ զգուշաւորութիւնով կը մեկուսանայ, զո՛ չի տալու համար իր մարմինին մէկ պատառը, մինչդեռ ծովի տիտանները, է՛ն յոխորտ կիներուն իսկ յաղթահարող տարիածուներու պէս, ո՛չ միայն կը վայելեն իրենց տիրացած յաղթանակը, այլ նաև զոհին զարնուելով կ'անցնին, իրենց տիրողի ուժը ղգացնելով:

Եւ, — սիրուն զանչա՜ մը ըլլալու համար, — եկող գացող այդ տիտանները՝ օտար ծովագնացներ կ'ըլլան մինչ, — վիճիարի Եւրոպան՝ որ Թուրքիան քիչ մ՛ալ կ'ենդալով կատակ կ'րնէ, իր ահարկու ուժին ապառնալից վտանգը ղգացնելով Պոսֆորի բերանին մէջ, պատուհասիչ ու եղերական նաւացոյցով մը:

Վերջերս օտար նոր հսկայ մրն ալ քմահաճոյքը ունեցաւ ռազմախորձ մը հանդիսադրելու կամուրջի փլատակներուն չորքը, անոր անհատատ պատուանդաններուն չղթայ մը նետած քշել տալով դէպի Ոսկեղջիւրի ներսերը, ինչպէս սասկած դիակ մը՝ զոր փոտնոցը կ'առաջնորդեն: Լուռ, ազդու դա՜ս մըն էր ատ, չառաչուն ապտակի մը պէս սասմանադրական Թուրքիոյ այտերուն չչկող, հասկցնելու համար թէ՝ այդ կեղծ չապրով ծպտուած տէրութեան մը մայրաքաղաքին մէջ՝ անարգանք մըն էր աչխարհք արարածի աչքին տակ ու քաղաքին ճիշդ պորտին վրայ գոյութիւնը անդրկրեզեղեան խայտառակ անցքի մը՝ զոր չեն ամչնար կամուրջ կոչելու:

Այդ դասը չհասկցուեցաւ, ապտակը չի չիննեցուց կաչիացած երեսը այն երիվիրին, որ իր հողին վրայ ապրող ժողովուրդին հետ չայլայլիր ամօթի ո՛ր և է տեսարանէ, խմորուած ըլլալով սարկաւիտ պինդերեսութեան անդագ չալախով մը:

Եւ երբ աւերիչ աղէտը մէջքին զարնելով քայքայեց կուշտը կամուրջ ըլլալիք խրտուիլակին, և ամբողջ մայրաքաղաքի մը ժողովուրդը երկու ցամաքներու յարաբերութենէն արգիլուած՝ չուարուն մէջտեղը մնաց, կեանքը յանձնելով վնթի նաւակներու ամէն վայրկեան վերահաս վտանգին, այն պատեհութիւնը՝ որ բաց աչքերով կը քնանայ հարթային ամչնէն անվիջական պէտքերուն առջեւ և չնական անհարթերութիւն մը կը պահէ թաղապետական ե՛ն պտռացող կարիքներու հանդէպ, ինքզինքին առաչնակարգ փոխկոտութիւն մը ըրաւ չորս կողմէն ճամբաները կտրելով՝ դրամի կիճհները հատատել, վերսկսելու համար ժողվել այն ողորմութիւնը՝ որով ամբողջ երկար տարիներ քաղաքին բնակչութիւնն էր կեղեքեր:

Այդ բանգէա պատուհասութեան խելքը ո՛ւր էր, երբ ժողովուրդը չորս-հինգ օր առանց կամուրջի մնացած, քաղաքին մէկ կողմէն միւսը չէր կրնար անցնիլ և կիներ բացարձակապէս եղած տեղերնին կը մնային: Որո՛ւն պարտականութեանը մէջ էր արդեօք անմիջապէս չոգեմակոյիներու երթեւեկ մը հաստատել, վերսկսելու համար երթեւեկը, ինչպէս պիտի ընէր ո՛ր և է եւրոպական տէրութիւն: Ծովային նախարարութեան աչքը-բաց պաշտօնէութիւնը այդ տեսակ հոգերով չի մտատանջուիր սակայն: Ան իր բոլոր հոգը և խելքը կեդրոնացուցած է կամուրջին տասնոցները չկորնցնելու գերչայտնական օբիւրագործութեան վրայ, զոր իրականացնէլ չթերանար ո՛չ մէկ արգելքի առջեւ, եթէ նոյն իսկ, քաղաքին մէկ կողմը ամբողջ հրդեհի մէջ ըլլայ և ժողովուրդը խուճապով միւս կողմը անցնել ուզէ: Մինչեւ ա՛յդ ատիճանին հասցուցած է ան իր պարտականութեան՝ խղճամիտ կատարումը և ի՛նչ որ ալ ըլլայ, սպիտակագեղեցիկ պաշտօնեաները թեւաբաց կը ցցուին ամբոխին առջեւ, գանձելու համար մինչեւ անգամ սարսափահար խուճապող ժողովուրդին տասնոցները:

Օ՜հ, քաղաքներ, կիսավայրենական, անչնորհք ու խայտառակ սեսարանը ձերմակ չապիկով թեւաւորած այդ պաշտօնեաներուն, գանձանակը վիզերնին մարգացկանութեան ահաւորագէա պժգալի պատկերը, որուէ Զուլումները պիտի ահաւասիկ, զոր Հօթենթօթները չունին, իսաւարակուն Ափրիկէն չէ յղացած և որմէ չամօթխածիր, չկարմրիր Թուրքիան մայրաքաղաքը, մինչեւ անգամ սահմանադրական այս օրերուն մէջ:

Լիբր ու անպատկառ աներեսութիւնով տարողացած, օրն ի բուն ողորմուելէ երեսին պատռած, ձերմակ չապիկներով քով քովի, գանձանակը վիզերնուն կախ, հրապարակային այն կեդրոնին վրայ՝ որ է կամուրջը՝ մարգացկանութիւնը պաշտնականացուցած, ձեռքերնին կարկառուն, թեւատարած կը մարթա՜ն, կ'ուզէ՜ն, կը մարան անցնո՛ղէն, կ'առնէն ամէնէ՜ն, հարուստէն՝ ինչպէս աղքատէն, ջոջ պաշտօնատարէն՝ ինչպէս հացի կարօտ բանուորէն ու դպրոցին ծախքը չունեցող դպրոցականէն, մեծ-փոր այրէն՝ ինչպէս չքաւոր անանկ կնկայմէն ու այրիէն, կը մարան տասնոցներ, անցորդին ճամբան արգիլելով, թեւէն բռնելով, քաչելով ու հրմչակելով, եռեւէն վազելով, անարգելով ու քջիելով, կինոքու-թեը կամ մթելով, զանցգէն բռնելով: Այս բոլոր խուժդուժութեան, կոպտութեան, վայրինութեան, վանտալութեան ցոյցերուն մէջէն անարգել կ'անցնին միայն... Թրքահիները, միակ անձեռնմխելի էակները Թրքական հողին՝ զոր հաւատարութեան ո՛չ մէկ օրինք կրնայ ոչխարկալել:

Անբմբռնելի և խելացնորիչ երեւոյթ է որ՝ ինչպէս մայրաքաղաքի այդ եզան անցքը կոխոտող մարգկային զանգուածը՝ կազմուած մեծատիպոս պաշտօնատարէն մինչեւ մարգկային ոբիպարներուն է՛ն տառակիէն և աւանդապաշտ Թուրքէն մինչեւ է՛ն ըմբոստ օսմանկանէն՝ կը հանդուրժէ այդ խայտառակ մարթականութեան, այդ մերկապարանոց հարստահարութեան, և ինչպէս կառավարութիւնը չի սոսկար այն վիճիարի ամօթէն, խաղգութենէն՝ որ այդ անգրելեռնական, հակաքաղաքակիրթ ու տիեզերականապէս անօրինակ մարթականութեան մէջ կը թաւձրանայ:

Ե՞րբ պիտի սրբուի վերջապէս այդ չինեցուցիչ ամօթը ինքզինքը քաղաքակիրթ դասնող Թուրքիոյ ճակատէն. սահմանադրական վարչութի՜ւնն ալ չպիտի զօրէր օտքին տակը առնել տարիներով Թուրքիան սրտին խարնուած այդ նախապատմական կեղտը, ջնջելու համար գէթ մէ՛կ խայտառակութիւն մը՝ որ կը դառ և բաց արեւին տակ, աչխարհքին աչքին առջեւը փտուած ամենայոտի գաղաւարը կուտայ Թրքական վարչութեան:

Ե՞րբ պիտի վերջ գտնէ կամուրջին երեսին ծայրերէն՝ ներկայացումը մարգացկանութեան այդ կատակերգութեան: Կամուրջի վարչութիւնը, որ ապօրէն ուրբ մը հատաքելու իր չահադիտութիւնը՝ մեծ նամուսութեան մը սասակութիւնը հասցուցած ըլլալ կ'երեւայ, ե՞րբ քիչ մրն ալ պիտի ուզէ ուչադրութիւն դարձնել իր ուրիչ պարտականութիւններուն վրայ, աւելի արագօրէն կամուրջին վերգոտուցքին ու կիսակործան սալայատակներուն վրայէն այն մարդկային կեղտուտութիւնները, խեղանդամ, լղրճուկ, պժգալի, վերքերով, ճնճներով ու ղղուեցուցիչ ախտերով ծածկուած կոյր, կաղ, ոռնալուկ ու անթեւ մարգացկանները այն վոհմակը՝ որ մարդուն երազը կը խռովէ: Ժողովուրդը՝ ուրբ մը կուտայ Պոսֆորի չոգենաւերուն՝ Անկելլանսցին համար, ո՛ւր միայն պէտք է որ լեցուին կեանքի այդ նաւաբեկեալները, աւելուելով փոզոտերէն, որոնց մէջ այդ տեսակ ղղուելի տիպարներու թափառումը հանդուրժելի չէ այն քաղաքին մէջ՝ որ վայրենիներու աչխարհին չպատկանիր, ինչպէս Պոլիս անգամ ձեւակերպութեան համար չէ հանդուրժած —իր ո՛ր դործը ձեւակերպութիւն միայն չէ— սասը, հաստատելով Անկելլանսցը: Բայց ո՛ւրտեղուանքը մղուած կը թափառի անոր դերը և ի՞նչ է եղած տեսողութիւնը կամուրջի վարչութեան՝ որ չտեսներ հանրութիւնը ամէն օր վրդովող, անհանգստող կամուրջեան տեսարաններուն այդ է՛ն խորչելիներէն մէկը, չտեսներ և իրենց քաղաքակրթութիւնները ժռռնալով պահ մը:

Աւանդապահ վախճառութեան անձիսմիտ դասախօսներ պիտի ըսեն որ՝ կամուրջին դրամը վերցուելով՝ տէրութիւնը կը զրկուի մեծ հասոյթէ մը: Անա՛ յիմարական պատճառաբանութիւն մը՝ որով կը սեթեթաբեր սակառապետ տրամաբանութեան խանութպաններ: Բայց տէրութիւնը կրնայ հասոյթի ուրիշ ազբիւրներ ալ ստեղծել, հասատտելով ուրի՛շ տուրքեր, եթէ միայն իր քմահաճոյքին ձգուած է տուրք դնել ու գանձելը: Հանրութիւնը հարկադրուա՞ծ է հպատակիլ այն ամէն ապօրէն տուրքերուն՝ անոր համար որ հասոյթ մրն են անոնք տէրութեան: Երթէ՛ք: Տուրքն ալ իր օրէնքը ունի և պէտք է արդարացուցիչ սկզբունքի մը վրայ հիմնուած ըլլայ: Կամուրջը ճամբայ մրն է, ինչպէս քաղաքի մը բոլոր ճամբաները և փողոցները, որոնց համար արդէն տէրութիւնը իր տուրքը կը սասայ: Ո՞ր օրէնքով, ո՛ր սկզբունքով, ո՛ր արամարանութիւնով տուրք մրն ալ կը դրուի կամուրջին վրայ, անոր համար որ այդ ճամբան ծովին վրայ է գտնուեր: Բաղաքային իրաւունք ունի անցնելու քաղաքի մը ամէն պղտոտանեղբէն, առանց հարկադրուած ըլլալու ո՛ր և է տուրք վճարել: Եւրոպական ո՛ր քաղաքին, աչխարհի ո՛ր մասին մէջ, քաղաքակիրթ ո՛ր միջավայրի մէջ տեսնուեր է որ տէրութիւնը տուրք գանձէ կամուրջէ անցնողէն: Տեսնուե՞ր է նաեւ մինչեւ անգամ որ և է անքաղաքակիրթ երկիրի մէջ՝ այդ բարբարոս չահատակութիւնը՝ զոր Թուրքիա՝ միայն ինքզինքին վայելեցուցեր է և զոր օսմանցի ժողովուրդը միայն գտնուեր է մարսող:

Մեղադրանքին վրայ է, և, ո՛չ մէկ սկզբունք, ո՛չ մէկ արամարանութիւն, ո՛չ մէկ օրէնք ներելի կը գտնէնն կամուրջի համար տուրքի գոյութիւնը սասմանադրական երկիրի մը մէջ: Օսմանեան սահմանադրական կառավարութեան վրայ անխուսափելի պարտականութիւն կը ծանրանայ օ՛ր առաջ փուխրայ ընելու մայրաքաղաքային ժողովուրդին մղձաւանջը եղող սա կամուրջի տուրքը, փրկելու համար Թուրք կառավարութեան արժանապատուութիւնը և մէկդեղէն վերցնելու ամօթի տախտակ մը՝ որ Ոսկեղջիւրի բերանը, երկու ցամաքներու եզերքը կախուած կը մնայ, խորչդանչելով մանրացեալ Թուրքիա մը՝ զոր պէտք է ժողովուրդ ու տէրութիւն դիտնան չհանդուրժել, գէթ սասմանադրական այն օրերուն մէջ՝ ուր կ'ապրին կուշտ-կուշտի:

Ամէն բռնակալութիւն կը տապալի՝ ըմբոստութեան ցնցումէն այն ժողովուրդին՝ որ հպատասխանութեան ու ճնշումի լուծը կը կրէ:

Ես կ'ապչիմ որ՝ այն ամբոխը, այն խուժանը՝ որ ազատութեան գինովութենէն խելագեաց ամէնէն մոլեգին ցուցադրութիւններուն հերոս հանդիսացաւ Պոլիսի փողոցներուն մէջ, ինչպէս իր ամբոխային անհոգ ուժին տակ չատպտից կամուրջի մարգացկանութեան ցուցանքութիւնը, ամէնի ջրվէժի մը պէս կուժգ տալ և կոխել անցնելով դրամահատաք պաշտօնեաներու պատիչը, ըմբոստացումի անդիմադրելի պոռթկումի մը մէջ ընկղմուղելով այդ անմիտ մարդաչարքի թուտքը:

Այդ տկարութիւնն ալ տուէք օամանցի ժողովուրդին այն դերիաբար սարկամտ ոգիին, որուվ ան վարժուեր է գլուխ ծռել ամէնէն անիրաւ ու ամէնէ՛ն բարբարոս բռնակալութիւններուն:

ՍՆԱՓՐԱ ԱՐՄԱՆ

ԳԱԻԱՌԻ ԿԵԱՆՔԸ

ՏԻԳՐԱՆԱԿԵՐՏ, 2 Յունվ.

Ժամանում եւ մեկնում.— Վերջացած տարւոյն Դեկտ. 23ին՝ Մուշէն քաղաքս ժամանեցին Դեղամ էֆ. Տ. Կարապետեան և Հաճի Իլիաս էֆ.. և յաջորդ օրը մեկնեցան դէպի Կ. Պոլիս, իրր անդամ Օսմ. Մորդրդարանի: Դեղամ էֆ. ծանօթ է արդէն գրական հրապարակի վրայ, երկար տարիներէ ի վեր, իր սիրուն հէգեմոնիկով, աւանդավէպերով և թղմակցութիւններով, որոնք իր բնագաւառին ինքնատիպ բարքառը բուրած են յաճախ և ուչագրաւ դարձած: Շնորհաւորելի են Մչեցիք, որոնք իրենց քուէները կեդրոնացուցած են իրենց պէտքերուն յորաչէն պատգամաւորութիւն ունենալու:— Ա.— Լաւագոյն է որ թէ՛ ցերեկեայ քարձրագոյն կարգի ուսանողաց և թէ գիշերային վարժարանի երիտասարդութեան հրապարակային վիճարանութիւններուն նիւթերը միշտ այժմեական առնուելու ջանք չնայուի, այդ տեսակ կարեւոր այժմէութեանց չգոյութիւնն պարագային, մեսյուն նիւթերով քարեհառնուին: Այս է ընականը և օգտակարը: Ուչադրութիւնները առով միշտ լարուած կը մնան և նիւթը կ'իւրացուի, այդպէսով, անդգալաբար: Մանաւանդ որ ներկայիս մէջ, այնքան ատան են արդէն այնպիսի այժմէութիւններ, որոնք մեսյուն կարեւորութիւն ալ ունին: Բ. Միշտ կրկնելու և վերջապէս հակդնելու է ուսանողներուն և երիտասարդներուն՝ թէ ի՛նչ է վիճարանութեան բո՛ւն նպատակը: Շատ սխալ ըմբռնում մը կայ ընդհանրութեան մէջ, այդ մասին: Անցեալները, նոյն այդ նիւթը տուած էի բարձրագոյն կարգի աչակերտներուն չարադրութեան դասին, ժողովրդային այդ սխալ ըմբռնումն՝ իրենց իսկ գիրչն տակ մատնանչելու և արմատախիլ ընելու համար տակաւ: Ալյազան ձեւերու տակ և զանազան մտածումներով, իրենց բոլորին ալ գերուսածքին գլխաւոր առանցքը սա՛ էր թէ՝ «վիճաբանութեան նպատակն է խումբ մը երկու մասի բաժնել, որոնց մրն կարծիք մը յայտնէ և միւս խումբին պատկանողներն՝ անոր հակառա՛կը իսօքն»: Ան՛ ըմբռնումին ցաւալի խակութիւնը, որուն վրայ կանգ առի և զայն ջնջելու միջոցները կիրարկեցի, իբր գործնական նմոյչ, յիշեցնելով իրենց՝ նախորդ չարաթ օրուան վիճաբանութիւնները, ուր՝ կարգը կէս առ կէս բաժնուած և դէմ դիմաց չարուած՝ կը հանակառէին, գերասանա-

Ս.ասպակական ու հէգեմոնային քաղաքների եօթնադարեայ հրէշը, խաժռադէմ դժոխք ուրուտահսիլը, որ տաեն - տաեն միտքերը կը հալածէ և իր դժոխային ուրուացքովմով՝ երեւակայութիւնը կը խռովէ Պոլիսի բնակչութեան: Յատկանշական, անկործանելի պատուհասը, որ անյիշատակ ժամանակներէ մայրաքաղաքի ժողովուրդին է տրուեր, յաւերժական անքաւելի մեղքի մը պէս անոր վիզին է պլլուեր, իբր պատիժ այն ոչխարային տարկամտութեան՝ որով զինքը խմորեր է քոնա-կալութիւնը:

Մայրաքաղաքը, վիզը ծուռ, անկեղծ հպատակութիւնով, տարիներով համակերպեր է ու տակաւին կը հանդուրժէ այդ պատուհասին, ոչ իր կամքը կը վրդովէ ու գործունէութիւնը կը խանգարէ:

Բաթա-Ֆէօյի կամ՛ուրջը?!...

Կամ՛ուրջ...: Ա՜հ, ահաւոր այս հեգնութիւնը...

Հիւանդ, խարխուլ, կիսակործան, քայքայուած, հիւծախտաւոր փլատակը, հալ ու մաղ սիրտը Թուրքիոյ մայրաքաղաքին, որ թեթեւ հովերէ կ'այլայլի և ամենաչնչին ցնցումներէ կը սասանի իր խախուտ հիմերէն: Եւ, — գերագոյն դաւճ՜ան, — Օսմանեան կայսրութիւնն թագաւորանիստ պատմական քաղաքին այս փառախառնուր երակը, կոչուած է նոյն մարմինի մը երկու ցամաքի բազուկները իրար միացնելու, կազմելու համար այն անցքը, այն ուժեղ երակը, ուրկէ ժողովուրդին կեանքի արիւնը սլիտի հոսի, գործունէութիւնը չրջան պիտի ընէ:

Բայց այդ երակը փտած է, անգործանելի կերպով ախտաւորուած և օրէ-օր նոր փերթեր կը իյզուին, կ'անջատուին անոր կողերէն, վերջնական քայքայումի, կազմալուծումի տանելով թշուառ կեանքը անհատատ իր պատուանդաններով ծովերուն վրայ տատանող այդ տարաբաղդ հոգեվարքին:

Ճակատագիրն ալ կը հալածէ չարուեստ այդ եղկելի արկածեալը, և ինչպէս ամէն անցողդ ստոյիկեան արհամարհանքով կ'ընդունէ փղոցի ինկած մը, եկող գացող բոլոր նաւերը, տաեն-տաեն, հետը իյնալու պէս այս խեղճ անբան ինկածին, կ'ընդհարին իրեն, ու կը խորտակեն նո՛ր մէկ մասը արդէ՛ն փլատակ իր կմախքին, անցած տաեն իր բաղուկներուն մէջէն,— որովհետեւ այս ողորմելի թուլամորթը, մարմինին քանի մը տեղէն կտրտուղ բայց չմեռնող սողուններու պէս, օրը անդամ մը անդամատութեան կ'ենթարկուի, մարմինը երկուքի բաժնելով, որպէս զի վիճիարի նաւեր յաղթանդամ անոչ գործեն իր առջեւէն: Եւ ինք ը որ անառիկ բերդի մը պէս պէտք էր խոնարհեցնէր իր չնորհքին կարօտող այդ ծովի հսկաները, ընդհակառակը կը սարկաւագ անոնց առջեւ և երկչոտ զգուշաւորութիւնով կը մեկուսանայ, զո՛ չի տալու համար իր մարմինին մէկ պատառը, մինչդեռ ծովի տիտանները, է՛ն յոխորտ կիներուն իսկ յաղթահարող տարիածուներու պէս, ո՛չ միայն կը վայելեն իրենց տիրացած յաղթանակը, այլ նաև զոհին զարնուելով կ'անցնին, իրենց տիրողի ուժը ղգացնելով:

Եւ, — սիրուն զանչա՜ մը ըլլալու համար, — եկող գացող այդ տիտանները՝ օտար ծովագնացներ կ'ըլլան մինչ, — վիճիարի Եւրոպան՝ որ Թուրքիան քիչ մ՛ալ կ'ենդալով կատակ կ'րնէ, իր ահարկու ուժին ապառնալից վտանգը ղգացնելով Պոսֆորի բերանին մէջ, պատուհասիչ ու եղերական նաւացոյցով մը:

Վերջերս օտար նոր հսկայ մրն ալ քմահաճոյքը ունեցաւ ռազմախորձ մը հանդիսադրելու կամուրջի փլատակներուն չորքը, անոր անհատատ պատուանդաններուն չղթայ մը նետած քշել տալով դէպի Ոսկեղջիւրի ներսերը, ինչպէս սասկած դիակ մը՝ զոր փոտնոցը կ'առաջնորդեն: Լուռ, ազդու դա՜ս մըն էր ատ, չառաչուն ապտակի մը պէս սասմանադրական Թուրքիոյ այտերուն չչկող, հասկցնելու համար թէ՝ այդ կեղծ չապրով ծպտուած տէրութեան մը մայրաքաղաքին մէջ՝ անարգանք մըն էր աչխարհք արարածի աչքին տակ ու քաղաքին ճիշդ պորտին վրայ գոյութիւնը անդրկրեզեղեան խայտառակ անցքի մը՝ զոր չեն ամչնար կամուրջ կոչելու:

Այդ դասը չհասկցուեցաւ, ապտակը չի չիննեցուց կաչիացած երեսը այն երիվիրին, որ իր հողին վրայ ապրող ժողովուրդին հետ չայլայլիր ամօթի ո՛ր և է տեսարանէ, խմորուած ըլլալով սարկաւիտ պինդերեսութեան անդագ չալախով մը:

Եւ երբ աւերիչ աղէտը մէջքին զարնելով քայքայեց կուշտը կամուրջ ըլլալիք խրտուիլակին, և ամբողջ մայրաքաղաքի մը ժողովուրդը երկու ցամաքներու յարաբերութենէն արգիլուած՝ չուարուն մէջտեղը մնաց, կեանքը յանձնելով վնթի նաւակներու ամէն վայրկեան վերահաս վտանգին, այն պատեհութիւնը՝ որ բաց աչքերով կը քնանայ հարթային ամչնէն անվիջական պէտքերուն առջեւ և չնական անհարթերութիւն մը կը պահէ թաղապետական ե՛ն պտռացող կարիքներու հանդէպ, ինքզինքին առաչնակարգ փոխկոտութիւն մը ըրաւ չորս կողմէն ճամբաները կտրելով՝ դրամի կիճհները հատատել, վերսկսելու համար ժողվել այն ողորմութիւնը՝ որով ամբողջ երկար տարիներ քաղաքին բնակչութիւնն էր կեղեքեր:

Այդ բանգէա պատուհասութեան խելքը ո՛ւր էր, երբ ժողովուրդը չորս-հինգ օր առանց կամուրջի մնացած, քաղաքին մէկ կողմէն միւսը չէր կրնար անցնիլ և կիներ բացարձակապէս եղած տեղերնին կը մնային: Որո՛ւն պարտականութեանը մէջ էր արդեօք անմիջապէս չոգեմակոյիներու երթեւեկ մը հաստատել, վերսկսելու համար երթեւեկը, ինչպէս պիտի ընէր ո՛ր և է եւրոպական տէրութիւն: Ծովային նախարարութեան աչքը-բաց պաշտօնէութիւնը այդ տեսակ հոգերով չի մտատանջուիր սակայն: Ան իր բոլոր հոգը և խելքը կեդրոնացուցած է կամուրջին տասնոցները չկորնցնելու գերչայտնական օբիւրագործութեան վրայ, զոր իրականացնէլ չթերանար ո՛չ մէկ արգելքի առջեւ, եթէ նոյն իսկ, քաղաքին մէկ կողմը ամբողջ հրդեհի մէջ ըլլայ և ժողովուրդը խուճապով միւս կողմը անցնիլ ուզէ: Մինչեւ ա՛յդ ատիճանին հասցուցած է ան իր պարտականութեան՝ խղճամիտ կատարումը և ի՛նչ որ ալ ըլլայ, սպիտակագեղեցիկ պաշտօնեաները թեւաբաց կը ցցուին ամբոխին առջեւ, գանձելու համար մինչեւ անգամ սարսափահար խուճապող ժողովուրդին տասնոցները:

Օ՜հ, քաղաքներ, կիսավայրենական, անչնորհք ու խայտառակ սեսարանը ձերմակ չապիկով թեւաւորած այդ պաշտօնեաներուն, գանձանակը վիզերնին մարգացկանութեան ահաւորագէա պժգալի պատկերը, որուէ Զուլումները պիտի ահաւասիկ, զոր Հօթենթօթները չունին, իսաւարակուն Ափրիկէն չէ յղացած և որմէ չամօթխածիր, չկարմրիր Թուրքիան մայրաքաղաքը, մինչեւ անգամ սահմանադրական այս օրերուն մէջ:

Լիբր ու անպատկառ աներեսութիւնով տարողացած, օրն ի բուն ողորմուելէ երեսին պատռած, ձերմակ չապիկներով քով քովի, գանձանակը վիզերնուն կախ, հրապարակային այն կեդրոնին վրայ՝ որ է կամուրջը՝ մարգացկանութիւնը պաշտնականացուցած, ձեռքերնին կարկառուն, թեւատարած կը մարթա՜ն, կ'ուզէ՜ն, կը մարան անցնո՛ղէն, կ'առնէն ամէնէ՜ն, հարուստէն՝ ինչպէս աղքատէն, ջոջ պաշտօնատարէն՝ ինչպէս հացի կարօտ բանուորէն ու դպրոցին ծախքը չունեցող դպրոցականէն, մեծ-փոր այրէն՝ ինչպէս չքաւոր անանկ կնկայմէն ու այրիէն, կը մարան տասնոցներ, անցորդին ճամբան արգիլելով, թեւէն բռնելով, քաչելով ու հրմչակելով, եռեւէն վազելով, անարգելով ու քջիելով, կինոքու-թեը կամ մթելով, զանցգէն բռնելով: Այս բոլոր խուժդուժութեան, կոպտութեան, վայրինութեան, վանտալութեան ցոյցերուն մէջէն անարգել կ'անցնին միայն... Թրքահիները, միակ անձեռնմխելի էակները Թրքական հողին՝ զոր հաւատարութեան ո՛չ մէկ օրինք կրնայ ոչխարկալել:

Անբմբռնելի և խելացնորիչ երեւոյթ է որ՝ ինչպէս մայրաքաղաքի այդ եզան անցքը կոխոտող մարգկային զանգուածը՝ կազմուած մեծատիպոս պաշտօնատարէն մինչեւ մարգկային ոբիպարներուն է՛ն տառակիէն և աւանդապաշտ Թուրքէն մինչեւ է՛ն ըմբոստ օսմանկանէն՝ կը հանդուրժէ այդ խայտառակ մարթականութեան, այդ մերկապարանոց հարստահարութեան, և ինչպէս կառավարութիւնը չի սոսկար այն վիճիարի ամօթէն, խաղգութենէն՝ որ այդ անգրելեռնական, հակաքաղաքակիրթ ու տիեզերականապէս անօրինակ մարթականութեան մէջ կը թաւձրանայ:

Ե՞րբ պիտի սրբուի վերջապէս այդ չինեցուցիչ ամօթը ինքզինքը քաղաքակիրթ դասնող Թուրքիոյ ճակատէն. սահմանադրական վարչութի՜ւնն ալ չպիտի զօրէր օտքին տակը առնել տարիներով Թուրքիան սրտին խարնուած այդ նախապատմական կեղտը, ջնջելու համար գէթ մէ՛կ խայտառակութիւն մը՝ որ կը դառ և բաց արեւին տակ, աչխարհքին աչքին առջեւը փտուած ամենայոտի գաղաւարը կուտայ Թրքական վարչութեան:

Ե՞րբ պիտի վերջ գտնէ կամուրջին երեսին ծայրերէն՝ ներկայացումը մարգացկանութեան այդ կատակերգութեան: Կամուրջի վարչութիւնը, որ ապօրէն ուրբ մը հատաքելու իր չահադիտութիւնը՝ մեծ նամուսութեան մը սասակութիւնը հասցուցած ըլլալ կ'երեւայ, ե՞րբ քիչ մրն ալ պիտի ուզէ ուչադրութիւն դարձնել իր ուրիչ պարտականութիւններուն վրայ, աւելի արագօրէն կամուրջին վերգոտուցքին ու կիսակործան սալայատակներուն վրայէն այն մարդկային կեղտուտութիւնները, խեղանդամ, լղրճուկ, պժգալի, վերքերով, ճնճներով ու ղղուեցուցիչ ախտերով ծածկուած կոյր, կաղ, ոռնալուկ ու անթեւ մարգացկանները այն վոհմակը՝ որ մարդուն երազը կը խռովէ: Ժողովուրդը՝ ուրբ մը կուտայ Պոսֆորի չոգենաւերուն՝ Անկելլանսցին համար, ո՛ւր միայն պէտք է որ լեցուին կեանքի այդ նաւաբեկեալները, աւելուելով փոզոտերէն, որոնց մէջ այդ տեսակ ղղուելի տիպարներու թափառումը հանդուրժելի չէ այն քաղաքին մէջ՝ որ վայրենիներու աչխարհին չպատկանիր, ինչպէս Պոլիս անգամ ձեւակերպութեան համար չէ հանդուրժած —իր ո՛ր դործը ձեւակերպութիւն միայն չէ— սասը, հաստատելով Անկելլանսցը: Բայց ո՛ւրտեղուանքը մղուած կը թափառի անոր դերը և ի՞նչ է եղած տեսողութիւնը կամուրջի վարչութեան՝ որ չտեսներ հանրութիւնը ամէն օր վրդովող, անհանգստող կամուրջեան տեսարաններուն այդ է՛ն խորչելիներէն մէկը, չտեսներ և իրենց քաղաքակրթութիւնները ժռռնալով պահ մը:

Աւանդապահ վախճառութեան անձիսմիտ դասախօսներ պիտի ըսեն որ՝ կամուրջին դրամը վերցուելով՝ տէրութիւնը կը զրկուի մեծ հասոյթէ մը: Անա՛ յիմարական պատճառաբանութիւն մը՝ որով կը սեթեթաբեր սակառապետ տրամաբանութեան խանութպաններ: Բայց տէրութիւնը կրնայ հասոյթի ուրիշ ազբիւրներ ալ ստեղծել, հասատտելով ուրի՛շ տուրքեր, եթէ միայն իր քմահաճոյքին ձգուած է տուրք դնել ու գանձելը: Հանրութիւնը հարկադրուա՞ծ է հպատակիլ այն ամէն ապօրէն տուրքերուն՝ անոր համար որ հասոյթ մրն են անոնք տէրութեան: Երթէ՛ք: Տուրքն ալ իր օրէնքը ունի և պէտք է արդարացուցիչ սկզբունքի մը վրայ հիմնուած ըլլայ: Կամուրջը ճամբայ մրն է, ինչպէս քաղաքի մը բոլոր ճամբաները և փողոցները, որոնց համար արդէն տ

ԱՐԱՐԱՏ

Տպագրության

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԵՎԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑ

ՀԱՅԿԱՆ ԴԱՇՏԱՅԻՆ

Ցուց. ԺԲ.— Օրս. Ջերմաստիճանը 25 աստ. տակ էր, 28 աստ. տակ։ Ցերեկը տեղատարափ անձրև եղավ։

Ցուց. ԺԲ.— Օրս. Ջերմաստիճանը 10 աստ. տակ էր

ԲԱՑԱՌԻԿ ՀՐԱՊԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ԱՐՏԱՍԱՀՄԱՆԱՑ ՀԱՅՈՑ ԱՐՎԵՍՏԱՍԷՐ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ

11,000,000 ոսկի հայ

250,000,000 ֆրանկ դրամագլուխով

ԱՆՆԱՍԱԿԱՆ ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ԺՈՂՈՎ

ԿԱՅՈՒԹԻՒՆ ՈՒՆԻ ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՈՒ ՀԱՄԱՐ

ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՈՒ ՀԱՄԱՐ ՄԻԱՅՆ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԿԱՅՈՒԹԻՒՆՆԵՐՈՒ ՄԷՋ

ՀԱՍՑԷ՝ ՊՈՒԼԻՍ ՊՈՒԼԻՍ

Ընդունելութիւն տոկոսներու վրայ՝ ինչպէս ընթացիկ հաշիւներու, այնպէս ալ ժամկէտով ներդրումներու։

Ներդրումներ կը կատարուին նաեւ արտասահմանի բոլոր կարեւոր քաղաքներուն մէջ։

Ներդրումներ կ՚ընդունին նաեւ Պոլսոյ մէջ՝ Գալաթիոյ մասնաճիւղը